

[Lone Dybkjær]

må vi prøve at bryde op, og så laver de en konkret handlingsplan. Det er selvfølgelig det sidste, der er det rigtige.

Under ingen omstændigheder tror jeg vi kommer videre, uden at vi nærmere diskuterer dels rekrutteringsgrundlaget, dels hvad det er for kvalifikationskrav, der skal til, for at man kan få en lederpost. Her synes jeg også man kan begynde at diskutere, om man ved hjælp af konsulenter, gennem ministerierne indbyrdes, eller hvad ved jeg, kan diskutere sig frem til at få defineret nogle nye kvalifikationskrav til dem, der skal have lederposterne. Måske skulle vi ligefrem kræve, at der alle steder er kvinder med, når det drejer sig om ansættelse af ledere, sådan at vi er sikre på, at det ikke kun bliver på mændenes præmisser.

Afsluttende vil jeg sige, at jeg synes, det drejer sig om, hvorvidt vi kan lave nogle konkrete tiltag, sådan at vi rent faktisk kan ændre nogle holdninger hos mændene. Vi må konstatere, at snak, kamp i parforholdet osv. ikke har ført så langt. Det andet er, om vi kan styrke de svage kvinder i form af at give dem nogle yderligere tilbud, hvis de på et eller andet tidspunkt i deres tilværelse har valgt forkert. Og det tredje er, at jeg synes, at de mere veluddannede kvinder bør tage kampen op på en anden facon, end de har gjort; de burde slutte sig sammen og vise, at det kan lade sig gøre at have både arbejde og børn, i stedet for at jamre så frygtelig meget.

Birgith Mogensen (CD):

Tak til statsministeren for en ligestillingsredegørelse, der generelt og seriøst definerer en målsætning, som efterhånden vil skabe en kønslig værdi på alle samfundets virkeområder.

På nogle områder er vi virkelig godt i gang. I det hele taget vil jeg påstå, at vi er i fuldt sving, men på visse områder fortsætter den traditionelle vanetænkning i diskriminerende grad. Jeg tænker ikke alene på mændenes husherretankegang. Stort set er der endnu også for mange kvinder, især i den modne alder, som har svært ved at forlade deres utidssvarende vanetænkning, der stort set kan betegnes således: »Hvad fatter gør, er altid det rigtige.«

Omtalte ret store gruppe kvinder, som for de flestes vedkommende også er passive i

politik samt i organisations- og foreningsliv, må vi have med på ligestillingsholdet fuldt og helt. Det burde ikke være vanskeligt at engagere disse kvinder i bl.a. at forbedre deres egen ligestilling i hjemmet, på arbejdspladsen og i samfundet som helhed.

Det skal ikke gøres på rødstrømpefacon. Sund, fornuftig oplysning og påvirkning gennem tv, radio, skrevne medier etc. kan få alle kvinder til at gøre mere for at tilegne sig den ligeværdsfølelse, som er nødvendig for, at et velfærdssamfund fungerer intakt i alle henseender.

Som sagt er det ikke en kamp imod mændene, der kan skabe ligeværdi for kvinderne. Det er en kamp sammen med mændene, der efterhånden kan give kønnene en ligeværdi til gavn for børnene, familien, fællesskabet og en videre udvikling af samfundet.

Hverken han- eller hunmennesker kan undværes; netop derfor har begge køn lige stor værdi, og netop derfor har begge køn krav på at blive betraget og behandlet ens.

Inderst inde er ethvert menneske klar over nævnte faktum, og når endnu en del af den mandlige befolkning – og som sagt også nogle kvinder – ikke tilstræber praktisering af dette faktum, hænger det desværre sammen med, at mange modne og ældre kvinder har opdraget deres drengebørn til en senere forsørger- og husherrølle, som bl.a. overlader hovedparten af børneopdragelse, opvask, rengøring m.m. til hjemmets opretholdelse til den kvindelige part.

Heldigvis er dette fænomen stærkt aftagende. De unge under 35–40 år er meget mere villige til at deles om hjemmets arbejdspligter, og der er ingen tvivl om, at ligestillingen på dette område er stærkt tiltagende.

Med hensyn til styring af samfundet går det også den rigtige vej. Der har aldrig været så mange kvindelige medlemmer af landets lovgivende forsamling, Folketinget, og generelt ser vi den samme positivitet i kommunesamt amtsråd. Denne stigende tendens vil uden tvivl fortsætte, og det er for hele befolkningen meget vigtigt, at livsvilkårsbeslutninger får et stærkt kvindeligt islæt. De fleste ligestillingsønsker kan simpelt hen ikke gennemføres, hvis ikke kvinder kan præge lovgivning og andre faste samfundsregler. Det endelige mål på dette område må derfor være, at nævnte styrende organer skal bestå af lige mange kvinder og mænd, og derfor er